

Sygn. akt: I C 296/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Hajduczenia

Protokolant: Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko H. M.

o zapłatę

Oddała powództwo.

Sygn. akt I C 296/15

UZASADNIENIE

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.domagał się zasądzenia od pozwanego H. M.kwoty 7417,68 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę bankową o numerze dłużnika (...)z dnia 17 lipca 2007 roku zawartą pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A.z siedzibą we W., na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Podnosił, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wywodził, że wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej i jednocześnie poinformował, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. Powód podnosił, że pozwany nie dokonał zapłaty, stąd w dniu 2 kwietnia 2014 roku (...) Bank S.A.z siedzibą we W.zawarł z (...)Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W.umowę sprzedaży wierzytelności, cedując na powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy z dnia 17 lipca 2007 roku. Powód podał, że na zadłużenie pozwanego, stanowiące wartość przedmiotu sporu składa się należność główna w wysokości 3013,90 złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 4403,78 złotych (stanowiące przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z w/w umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową). Według powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (...)z dnia 10 lutego 2015 roku.

Pozwany H. M. domagał się oddalenia powództwa. Kwestionował fakt zawarcia umowy bankowej, na którą powoływała się strona powodowa. Podkreślał, że w aktach sprawy brak jakiegokolwiek umowy, a więc powód nie udowodnił ani zasadności ani wymagalności roszczenia, w tym sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem. Podnosił także zarzut przedawnienia i negował fakt otrzymania od powoda dokumentacji dotyczącej cesji wierzytelności.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Poza sporem pozostaje, że powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 kwietnia 2014 roku przejął od (...) Bank S.A. z siedzibą we W. prawa do wierzytelności określonych przedmiotową umową, w tym do wierzytelności objętej pozwem (k.8-12).

W dniu 10 lutego 2015 roku strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych i funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym oświadczyła, że w dniu 2 kwietnia 2014 roku nabyła od (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec dłużnika H. M., wynikającą z zawartej w dniu 7 lipca 2007 roku umowy pożyczki, zaś wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu wynosiła łącznie 7417,68 złotych, w tym należność główna -3013,90 złotych i odsetki 4403,78 złotych.

Zgodnie z treścią art. 720§ 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości

W myśl art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. (§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *emo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Powództwo podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu i wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Sąd uznał, że powód nie udowodnił istnienia wierzytelności wobec pozwanego, jak też to, czy jest ona wymagalna i w jakim zakresie. W aktach sprawy brak było bowiem zarówno umowy bankowej, z której powód wywodzi swoje roszczenia, jak także regulaminu lub innych dokumentów, z których wynikają wierzytelności, na które powołuje się powód. W kontekście powyższego, trudno przyjąć by powód w sposób należyty wykazał zasadność roszczenia, albowiem braki w zakresie dowodów uniemożliwiają Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek, tym bardziej, że brak określenia sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem stanowił zarzut pozwanego. Zresztą pozwany H. M. w ogóle kwestionował fakt istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy nim a poprzednim wierzycielem, a to na powodowie spoczywał ciężar wykazania powyższej okoliczności.

Zdaniem Sądu takim dowodem nie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 10 lutego 2015 roku dotyczący wierzytelności wobec dłużnika H. M., wynikającej z zawartej w dniu 17 lipca 2007 roku umowy pożyczki. Fakt, że z mocy art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych nie powoduje jednak sam w sobie podstawy do uwzględnienia powództwa. Pamiętać, bowiem należy, że domniemanie prawne z art. 244 § 1 kpc w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (tak Sąd Apelacyjny w W.w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku w sprawie (...)).

Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w tym przepisie stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładani. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 7 października 2009 roku, sygn. akt III CZP 65/09).

Oceny tej nie zmienia również treść umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 kwietnia 2014 roku (k.8-12). Należy zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 516 kc zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 i n. kc); tak też K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 720 kc., art. 509§1 i 2 kc. w zw. z art. 6 kc orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędzia